

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ת.

רבינו חננאל

ומאי היא חלוקת טומאת
קדש וקדושי מכל
קרבן קדש וזו
ואימא דר' חלוקת
טומאתה, וזהו
שכערה. ודחקן
אנן חלק להקל קאמרין.
וחלוקת טומאת עז
המותרת עליה היא.
מפורשת בספרי, ואימא
דאמר ר' אלכסנדר 'שמעון
ידולת חטאת
כי בשעה שכוונת
הלוי נשבעת שלא
תזקק לבעלה. ודחינן ר'
שמעון טעמיהא דאמר
מקדמו וזה מוכרז.
ואימא טומאת מצורע
הואו חטא. דאמר
ר' שמואל כי נחמין
א"ר יתכן על שבעה
עשר נגעים נשבע
לשון חטא. ועל פירות
המדינים גילי שבעת
עשר. ושואל על ערות.
ועל מוט הרות. ונעל
הנהולת. ועל צרת העין.
על לשון חטא שנאמר
מלשני כסתר רעהו אותו
אצמיתא. ואצמיתא אצמיתא
צרתה דתרגם למצלות
לחלושין. ואמרין מצורע
ומחולת.
ועל השבעה
מפורשת בסוף כריתות.
ואמר שאני נגעים דחתם
כסתר לה לעיניה. ואימא
נכור וכו' ר' אלעזר הקפר
דאדאמר במסכת תענית כי
הוא נדיר חטא דאמר
והשבעת חטא דה
חטא דה

גִּילְיָר עריות בו' א' במזיד בר קמלא חוא. ונהגה דליכא קטלא
אלא כרת ליכא לאוקומה דהא איכא למיפילך דם מלקות
הוא כדפרישית: **וְאִימָא** יודרת. פירש הקונטרס יולדת שעבר
עליה יום הכפורים תאכל בקדשים ואין צריכה להביא קרבן ואף
גב דאס כן לא אחי לכלל חטאת אין

גילוי עריות נמי היכי דמי אי במזיד בר קטלא
הוא אי בשוגג בר קרבן הוא במזיד ולא אתרו
ביה בשוגג ולא אתידע ליה שפכות דמים
נמי ה"ד אי במזיד בר קטלא הוא אי בשוגג
בר גלות הוא במזיד ולא אתרו ביה בשוגג
ולא אתידע ליה אי נמי בהנך דלאו בני גלות
גינהו אמר מר יכול על שלש טומאות הללו
יהא שעיר מכפר ת"ל¹ מטומאות ולא כל
טומאות מה מצינו שחלק הכתוב מכלל כל
הטומאות בטומאת מקדש וקדשיו אף כאן
בטומאת מקדש וקדשיו דברי רבי יהודה מאי
חלק דמייתי בעולה ויורד אימא ע"ז ומאי
חלק (סימן ע"ז יולדת מצורע נזיר (וכו'))
דמייתי שעירה ולא כשבה אמר רב כהנא אנן
חלק להקל קאמרינן והאי חלק להחמיר הוא
(6) אימא יולדת דחלק דמייתא עולה ויורד אמר
רב הושעיא¹ לכל הטאתם ולא לכל טומאתם
ולר' שמעון בן יוחאי דאמר יולדת נמי חוטאת
היא מאי איכא למימר רבי שמעון למעמיה
דאמר ממקומו הוא מוכרע (8) אימא מצורע
(6) אמר רב הושעיא לכל הטאתם ולא לכל
טומאתם ולר' שמואל בר נחמני⁷ דאמר על
שבעה דברים נגעים באין מאי איכא למימר
התם נגעייה דאכפר ליה וקרבן לאישתרוי
(8) בקהל ואימא נזיר טמא דחלק דמייתי תורים
ובני יונה אמר רב הושעיא לכל הטאתם ולא
לכל טומאתם ולר' אלעזר הקפר⁷ דאמר נזיר
נמי חוטא הוא מאי איכא למימר סבר לה
כר' שמעון דאמר ממקומו הוא מוכרע אמר
מר ר' שמעון אומר ממקומו הוא מוכרע הרי
הוא אומר¹ וכפר על הקדש מטומאות
מטומאתו של קודש כו' שפיר קאמר רבי
שמעון ורבי יהודה אמר לך ההוא מיבעי ליה
כי היכי דעביד לפני ולפנים הכי נעביד
בהיכל ורבי שמעון ההוא¹ מוכן יעשה נפקא
ורבי יהודה אי מההיא הוה אמינא נתיי פר
ושעיר אחריני ונעביד קמ"ל ור' שמעון וכן
יעשה לאהל מועד מיניה משמע אמר מר
יכול על כל טומאות שבקודש יהא שעיר זה
מכפר ת"ל מפשעיהם לכל הטאתם וגו'
מאי ניהו יש בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה
בסוף האי בר קרבן הוא לא צריכא דאתידע
ליה סמוך לשקיעת החמה ס"ד אמינא אדמייתי

אִי נָמִי בַּהֶגֶךְ דְּלֹאֹו בְּנֵי גִלּוּת. הִרְבֵּה שְׁנוּיִן בְּמִסְכַּת מְכוּת (פ"ג)
בְּכוּנֹו שֶׁהִרְגוּ דָּרֵךְ עֲלֵיהֶה אוּ מִי שִׁפְחָה אֲבָן מִתַּחַת יָדוֹ וְהוֹלִיף
בְּהִלָּה רָאשׁוֹ וּקְבֻלָּה: מֵה חֹלֵק. בְּטוּמָאֹת מִקְדָּשׁ מִשְׁאֵר טוּמְאוֹת:
דְּמִיִּיטִי עֲלֵה וּוִדֵּר. וְשֶׁאֵר שְׂגָבֹת עֲזִירָה בְּקֶרֶן קָבוֹעַ: דְּמִיִּיטִי
שְׁעִירָה וְלֹא כֶּשֶׁבֶת. וּבִשְׂאֵר כְּרִיתוֹת

ואו כשזה או שעירה: חלק להקל
 קאמריין. האי מה מנינו שחלק חילוק
 ששהוא להקל מיצעי לן לאשכוחי דומיא
 הפנימי דקולא הוא שיחיד
 ממתספר בקרן צבור שלח חסר
 ממון משלו: והאי חלוק להחמיר.
 שאם לא ימנע שעירה אלא בדמים
 יקריים יביאנה בעל כרחו: ואינא
 יולדא. שאם עבר עליה יום הכפורים
 ואלאכלת בקדשים בלא קרן: ולא לכל
 טעומואלות. וקרנן יולדא אינו בא לכפרה
 אלא לטהרה מטעמואלתה לאכול בקדשים:

וּלְרִצִּי שֶׁמְעוֹן דְּאִמֵּר כו'. בְּמִסְכַּת נֹדֶה
בְּצִרְפֵּק הַמִּפְלָה (דף נ"א): **יְוֹלֵדָה**
שֶׁכְּשׁוֹרֵעֶת לִילֵד נִשְׁבַּעַת
שָׁלָה חֻזֵּק בְּצִעְלָה: מִמָּקוֹמוֹ הַזֶּה
מְבֹרֵר. וְיֹאמְרוּ לֹא לֵרֵךְ לֵךְ דְּרֵשָׁה
דְּחֻלָּק: מִה חֵלֶק דְּמִיִּיטִי צָרִים לֹא
גִּרְסִינִן שֶׁאֵין זֶה לְהִקָּל צָרִים אֵינִן
קֹרְבִינִן וְלִבְדֵּי הַקֶּרֶן אֵין צָאֵין ז' יָמִים
לְהֵיטֵיב וְהָיָה יְהִי וְיִשְׁתַּחֲוֶה אִלָּא מִלְּפָנֶיךָ

וְהָיָה הַקָּדוֹשׁ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר מִיְיָ מֵעַתָּה מִיְיָ מֵעַתָּה
וְחָלַק לָדֹד לֹא מִלְטָרִין לַפְּרוֹשָׁה
הַדָּהָא פִּרְסָה גִבִּי קְרוֹשָׁה דְּיוֹלֵדָה וּמֵאִי
חִילּוּק דְּמִימָא צְעוּלָה וְיֹוֹד וְהִיא
גּוֹפָה אִתָּא צְמֹארוּעַ: ו' דְּבָרִים
מִפְּרָשׁ בְּמַסְכָּה עֲרִינָן צִפְרָק יֵשׁ
עֲצֵעֵרִינָן. אֲלֵמָא עַל חֻטְאָא אֲחִי קִרְבָּן
דִּילָנִי: הֵסֵם מְגַעֲרִיָּה אִיכְפֹּר לֵיהּ.
צִצְעָר נִגְעוּ נִתְכַּפֵּר לוֹ הָעוֹן: וְאִמָּא
נִזְוִיר עֲמָא. דְּכַתְּבִי (מַבְחָר ו') וְזִבְיִם
הַשְׁמַעֲנִי יִצְחָק שְׂחִי תוֹרִים: וְלֹא לִכֹּל
עוֹמוֹמָאָסָם. וְכִי מִיִּיתֵי נִזְוִיר קִרְבָּן לְמַחֵל
עֲלֵיהּ נִזְוִירֹת טְהֵרָה מִיִּיתֵי דְכַתְּבִי (סג)
וְהִזְוִיר לֵה' אֵת יָמֵי מָרוֹ וְהַיִּמִּים
הַרְאָשׁוֹנִים יַפְלוּ וְגִזְרָתָא הַכְּתוּבָה הוּא
דְּלֹא חִיָּלָא נִזְוִירֹת עַד דְּמִיִּיתֵי קִרְבָּן:
דְּרַבִּי אֲלֵחוּר הִקְפֵּר צִמְסָתָא חֲתִנִּי
מִן הָיִין: (א.) חוּטוֹא הוּא. אִצְעֵר עֲמָנוּ
דְּמִן הָיִין: כִּי הִכִּי דְעִצִּיד לִפְנֵי וּלְפָנִים.

ו'דמפרש לעיל במנינא אחת למעלה ו' ו'
ללמט' מדס הפר וכן מדס השעיר ואתא
הבא וכפר על הקדש לאתויי היכל
שיעשה כמו כן על הפרכות מבחוץ:
ו'שעירי אחריני קמ"ל וכפר
וממההוא גופיה והדר כתיב וכן יעשה
לכפרושי מה היא כפרה שהכתוב מלוא
עלויי שיהא ככל אשר עשה לפניס:
ממיוני משמע. ואיתר ליה וכפר על:
הקדש לדרשה ה"ג מאי ניהו י' זה
ידועה כו' ולא גרסינן טומאה במהדש

מאי ניהו. והבי פירושא קמני מה פשעים שאיני בני קרבן אף חטאים ומומי ניהו טומאה דממעט מיהאי קרא הדיא דבת קרבן ואחו זו שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף: האי בר קרבן. עולה ויורד הוא ולמה לי למימר דלא יזכר האי שער עלה: סמוך לשקיעת החמה. ערב יום הכפורים ולא היה שהות להזכיר קרבנו: יומלי

וגראה לרבי'ן דס"ד דאמרויהו מית' לכפרה ולאשטרוי צקהל ומשי
ללא לכפרה מייתי אלא לאשטרוי צקהל: **אימא** נידר שבא.
פירוש ולא ידע שנטמא ומאי חלק דמייתי תורין אע"ג דמייתי נמי
אשם מכל מקום הקרבן שחיבו הכתוב לצד מאשם חלק להקל:
ולרבי אע"ז הקבר דאמר צורה חוטא הוא ר'א. ואם תאמר
והא לא איקרי חוטא אלא לפי שזיער עמו מן היין
ומאהב צא לו שזיער עמו מן היין פעם שניה כדלמך צביר (דף קז)
פר אצל לרבנן אפילו נטמא במזיד הקרבן אינו צא על החטא דהא
על הנפש הוי לרבנן לשון חסרון כמו (מלכים א' ה) והייתי אני וצני
ליכא לפרוש הכא לשון חסרון הוה דהא דומיא דפשעים כמי:
א' משעיר המשתלח דצדידיה נמי דרשינן חטאים דומיא דפשעים
נגזין אש נודע לו מצעוד יום שראוי להביא קרבן אצל סמוך
איש דומיא דפשעים דאפי' אחידע ליה סמוך לשקיעה לא תלי:
ומאי

[illegible]

תורה אור השלם

1. וּבִכְפָּר עַל הַקֹּדֶשׁ
מִטְמְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וּבְמִשְׁעָעֵיהֶם
חֲטָאתָם וְכֵן יַעֲשֶׂה
לְאַהֲלֵ מוֹעֵד הַשְּׁכָן אֹתָם
בְּתוֹךְ טַמְאָתָם:
וַיִּקְרָא טו טז

הגהות הב"ח

(א) גמ' הוא ואימא
יולדת: (ב) שם מוכרע
ואימא מטורע:

מוסף רש"י

נגעיה דאכפר ליה.
יטורים וצטת של נגע
כפרו לו על אומי חטא
(טוטה טו). לאישתוריי
(בקלה) בקרשים. שיש
טומאות שהנריק הכחוב
כפרה לטהרתו, זכ חצה
ויולדת ומזרע ומזר
שנטמא (שס).